

somhed, eller som betingelse for ydelse af tilskud m.v. til selskabet.

Justitsministeriet finder bl.a. på denne baggrund ikke, at der er fuldt tilstrækkeligt grundlag for på nuværende tidspunkt at gennemføre særlige regler om strafansvar for ledelsens og ansattes eventuelle tilsidesættelse af forvaltningslovens bestemmelser.

Til § 2

Bestemmelserne i forslaget § 2 tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt lovens regler bør finde anvendelse på alle slags sager, der behandles af de myndigheder og institutioner m.v., som efter lovforslagets § 1 omfattes af loven.

Som nævnt i de indledende bemærkninger til lovforslagets kapitel 1 har offentlighedsudvalget foreslået, at loven om offentlighed i forvaltningen som udgangspunkt skal finde anvendelse i forhold til »al virksomhed«, der udøves af den offentlige forvaltning.

Dette forslag betegner principielt en udvidelse af offentlighedsprincippets anvendelsesområde i forhold til den retstilstand, der blev fastlagt ved den højestere dom om sygehusjournaler, der er gengivet i U.f.R. 1975 side 763, hvori det blev lagt til grund, at den gældende lov »... har for øje tilfælde, hvor der foreligger en sag i gængs forstand, som behandles af den offentlige forvaltning«. Med udtrykket »sag i gængs forstand«, sigtes der formentlig i første række til sager om udstedelse af konkrete eller generelle retsakter eller sager, som undergives en administrativ sagsbehandling efter samme mønster som i disse tilfælde, men som det fremgår af offentlighedsudvalgets betænkning side 97 lader dommens rækkevidde sig næppe fastlægge helt præcist.

Som fremhævet af offentlighedsudvalget i betænkningen side 338 må forslaget om at udvide offentlighedsprincippet til at omfatte al forvaltningsvirksomhed ses på baggrund af, at de reale hensyn, der ligger bag gennemførelsen af offentlighed i forvaltningen, efter udvalgets opfattelse principielt taler med samme styrke for at lade reglerne herom gælde såvel i afgørelsessager som i andre slags sager, jfr. herved også betænkningen side 110.

Noget tilsvarende gælder ikke generelt i forhold til de almindelige regler for forvaltningens sagsbehandling, der er optaget i det foreliggende forslag til forvaltningslov. Regler om forudgående parts-høring i lovforslagets kapitel 4 lader sig således ikke med mening udstrække til at skulle finde anvendelse på alle former for forvaltningens virk-

somhed, og det samme gælder i hvert fald i det væsentlige for reglerne om begrundelse af forvaltningsafgørelser i lovforslagets kapitel 6, jfr. således også begrundelsesudvalgets betænkning side 40f.

Det anførte er baggrunden for, at lovforslagets § 2 indeholder en snævrere afgrænsning af anvendelsesområdet for forvaltningslovens regler end den, der er foreslået i offentlighedsloven.

Bestemmelsen i stk. 1 indeholder hovedreglen om, at forvaltningsloven kun gælder for behandlingen af sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed.

Med udtrykket »truffet afgørelse« sigtes til udfærdigelse af retsakter, dvs. udtalelser, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde. Uden for lovens anvendelsesområde falder således navnlig den administrative sagsbehandling, der har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed, så som patient- og anden klientbehandling, undervisning og rådgivning. Denne virksomhed tager netop ikke sigte på at træffe retligt bindende afgørelser i forhold til de implicerede enkeltpersoner. Det følger endvidere af bestemmelsens formulering »truffet afgørelse«, at loven kun omfatter sagsbehandlingen i forbindelse med udfærdigelsen af offentligretlige retsakter i modsætning til indgåelse af kontraktsforhold eller andre privatretlige dispositioner, jfr. dog udvidelsen i stk. 2.

Loven gælder som udgangspunkt for sager om udfærdigelse af generelle retsakter, f.eks. forskrifter og visse planer, og sager om udfærdigelse af konkrete forvaltningsakter.

Formuleringen af bestemmelserne i lovforslagets § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 20, stk. 1, og § 23, stk. 1, der tillægger parter i en sag nærmere angivne rettigheder, medfører imidlertid, at lovforslagets regler om partens aktindsigt (lovforslagets kapitel 3), om parts-høring (lovforslagets kapitel 4) og om begrundelse af forvaltningsafgørelser (lovforslagets kapitel 6) ikke finder anvendelse på behandlingen af sager om gennemførelse af generelle forskrifter (love, anordninger, cirkulærer m.v.) eller foranstaltninger af almindelig karakter. Uden for disse kapitlers anvendelsesområde falder endvidere konkrete tjenestebefalinger til underordnede myndigheder eller ansatte.

En myndigheds indstilling eller udtalelse til en anden forvaltningsmyndighed til brug for en sags afgørelse er ikke en afgørelse i lovens forstand, uanset om høringssvaret måtte være bindende for den hørende myndighed. Det forhold, at en forvaltningsmyndigheds afgørelse skal godkendes af domstolene, medfører ikke, at den mister sin ka-